

TUHAFİYE

Haydar Ergülen

© **KARAKARGA YAYINLARI 212**

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

TUHAFİYE
Haydar Ergülen

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mayıs 2019

ISBN: 978-605-7865-11-3

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İçindekiler

Tuhafiye	13
----------------	----

DÜNYA HALİ

Güzden Çıkış Yolları	19
“İyidir Beraber Olmamız”	23
Çakma	26
Yenisi Yerlisi Millisi	30
Söz Konusu Olan Şiirse.....	34
Şairler Seninle!	39
Hocam!	43
ODTÜ Diye Bir Rüya.....	47
Laiklik Bir Huydur Bizde!	51
Ne Olacak Bu Memleketin Hali?	55
Türkiye’nin Günleri	57
Baştan Sopamızın Sonzararı	61
Ortaya Karışık.....	65
Ağır Nisan	68

“Mavi Kuş Nerde?”	72
Yurtta Sus, Dünyada Küs!.....	76
Kibir Dağı	78
Kara Yazı.....	82
Dünya Hali	85
...den Beri.....	90
“Birgün Mutlaka!”	92
Bes Tof.....	96
“Boğaziçi Şen Gönüller..”	100
Bekleyiş	104
Dil Belası.....	107
“Foto Çalığışu!”	111
Santral Memuresi.....	115

İNSANLIK HALİ

Taş Ekmek	121
Geçmiş Olsun!	125
Ölüm Bile Yorulduysa.....	129
Granada’dan Sivas’a... ..	133
Eylül Anneleri	137
Yarım Bayram	142
Dikkat Bu Bir Yazısı Değildir!.....	146
12 İmam	150
Canevi	152

Hepimiz Alevi Değiliz!	155
Hüseyin Bir Kederle	159
“Ben Alevi Olamam ki!”	164
Ne İstiyorsunuz Alevilerden?.....	167

AŞK HALİ

Kardeşlik Yaylası	173
Üç Anne, Üç Şiir	177
Sözcükler ve Yapraklar.....	182
Sen Ne Kral Bir Ustaydın!	187
Gül'ün Bahçesi	191
Kardeşlik Cemi	195
7 Basamak.....	199
Nişanlı Gibi... ..	203
Narbahçe.....	207
Tadımlık.....	211

Biyografi

Haydar Ergülen

Nar'ın babası.

Üç Hazirandır Eskişehir’de, Sarıkavak Köyü’nde,
bir karadut dalının altında uyuyan,
kara gözlü, güzel yüzlü, ince sözlü,
canımın canı kardeşime, Halil’e...
Şimdi seninle İstanbul olmak vardı...
Şimdi seninle Çanakkale olmak vardı...
Şimdi seninle en çok Eskişehir olmak vardı!
Olacağız.

Tuhafiye

Tuhafiye, eski Türkiye'nin hayalhanesidir, eski taşralarda doğmuş çocukların küçük lunaparkıdır. Ayrı ayrı yazdığımı bakmanın, hayalhane ile lunapark aynı şeydir. Tuhafiye de onların avlusudur, bahçesidir. Hem onların sonradan mağaza, market, AVM adını alan kapı komşularıyla da gölge yarıştırmaya ne mecali ne de niyeti vardır.

Eski taşra çarşılarında, ister keten sesiyle hışırdayan uzun yazlarda, ister sonu güne doğru daha da tatlanan kederlerle gelen filmlerin تنها saatlerinde, hissesine düşen rüyalarla gözleri dolan çocuklardık. O çarşılarda, o yazlarda, o tenhalıkta, herkes komşusunun yazından fazla olmayı, gölgesinden uzun olmayı ağır bir kusur bilip, sabahın da, ikindinin de, gölgenin de bir bahtı vardır yetinmesiyle bahtiyar sayardı kendini. Çocuktuk ama biz de sayılırdık. Bahtiyar da sayılırdık. Sonra sonradır bazılarının çarşıdaki gölgesini kısa bulup yüzünü karartması, güneşi ucuza kapatmak istercesine yaza erken davranması, komşusunun gölgesini de kendi mülkü sayıp, görgüsüzlüğün mirasıyla büyüttüğü dükkânında 'tamah' adlı küçük hisse senetleri alıp satması, gülü teraziye vurur gibi gölgeyi brüt, güneşi net diye hesaplaması, kendini *göğü delen adam* sanıp kibirden "aparthan"lar dikmesi...

Taşrada tarihin sonu, yazın sonu, gölgenin sonu, yıkanmış taşlıkların sonu, çarşının kibre kapılmasıyla başlamıştır. Şimdi bir yaz

ögle sonu sessizliğini, hışşşşş, uzun tezgâhın üstüne boylu boyunca uzanmış bir makasın sesi sevindirmiyorsa, taşranın eski hıştırtısıyla büyüyen çocuklar yoksa, terziler ne yapsın? Pas tutmuş makaslar hangi çocukluğun bayram sevinci için ağzını açsın? Güneşi terziler indirmediler yere ve gölgeyi terziler kesmediler. Çocuklar şen gidip yash büyüdüler. Eski taşra çarşıları denizin gölgeye çekilmiş kardeşleri gibiydi. İç kardeşi. Sanki memuriyete gönderilmiş de, sonradan orayı meşrebine yakın bulup kalmış gibi. Eski taşralı tesellisi mi? İhtiyacı yok ama tesellisi olsun.

Tuhaf mı? Tuhafiye diye, taşrada değil gölgesi, kokusu, eski bir harfi bile kalmamış kitapçılara, sahaflara benzeyen, büyükanne evlerinin tavan arasını keşfe çıkar gibi gidilen ve küçücük, hatıralar dükkânı gibi tıka basa doldurulmuş yerlerden daha tuhaf ne olabilir? Tuhafiye, ne dükkân ne mağaza; tuhafiye, bir rüya... Yalnızca küçük, sıradan şeylere mahsus. Taşranın derin yaz gecelerine mahsus, uzun kış uykularına mahsus, gözlerin de gönüller gibi parladığı, nefes aldığı hüyalara mahsus, hatta öyle olağan ki, teferruat kabilinden bile sayılmayacak kadar hızla geçirilen şeylere mahsus.

Taşraya bir uğradığında, yaza yolun düştüğünde, çocukluğun hatırına geldiğinde ve rüyaya gözün iliştiğinde girersin içeriye. Ne “Al beni!” diye göz kırpar vitrindeki eşya, ne “çal beni” diye yalvarır müzik kutusundaki tozlanmış balerin ne de renkleriyle gözünü alır, gösterişli duruşlarıyla bas bas bağırır diğerleri! Biraz ahşap anıların küf kokusuyla, baba evinden yalnız gitmesin diye verilmiş sandıklardaki örtülerin gül kokusunun sindiği mahremiyet, biraz da yarısı güneşte yarısı gölgede saklanan bir mahcubiyet ve ikisiyle örtülmeye çalışılan bir gizli neşe hali vardır tuhafiyede. Sanki gündüzleri şiir, geceleri öykü oluyormuş gibi.

Tuhafiye. Gecisini bilir, gündüzünü bilir, güneşini bilir, gölgesini bilir. Yerini, halini, nasibini de bilir ve içindekileri yavaş yavaş,

azar azar, bir çocuğa armağan eder gibi taşraya verir. Onda her şey biraz da ödünç duygusuyla yerleşiktir. Zamanı gelince, gelecek olan gelecek ve emanetini alacak gibidir.

Tuhafiye. Yazıhane. Birisi şeylerin evi, yani eşyanın. Diğeri de bir şeylerin hanesi, alfabesi, yani harflerin, kelimelerin, cümlelerin. Bazen Ferîdüddin Attâr'ın *Mantık Ut Tayr*'da (*Kuşların Dili*) "Derdin yoksa bizden ödünç al!" dediği gibi olur yazıhanede de işler. Tıpkı Attar'ın kitabına kuşların ödünç kanatlarla vurması gibi, haneye de ödünç kelimeler gelir, cümlelere ödünç durup geçerler. Gül de ödünçtür bahçe de, dem de ödünçtür dolu da, yazının iyiliği kötülüğü de. Tuhafiyenin küçük telaşı, eşyanın varlık endişesini giderme hevesiyle sürdürdüğü beyhude çabayla daha çok ortaya çıkar. Derdi ödünç alır gibi, bazen sıkıntının tadını da ödünç alır insan: Kendine ısmarladığın şu şeylere bak; eski, eksik, faydasız, nafile, zamanın itiyatlarına uzak ve bu kabilden ne varsa tıka basa doldurursun yazıhaneye. Tuhafiye artığı diyelim ya da fazlası, derdin fazlası de istersen, dükkânlarda satılmayan, ucuzluğa düşmeyen, kapış kapış gitmeyen. Aslında elde kalan, kendini tüccar sananı iflas ettirecek türden modası geçmiş, belki de hiç olmamış şeyler, yani bilcümle tuhafılık nerede olur, kimde bulunur? Bir, eski tuhafiyelerde, iki, eski yazıhanelerde. Birini hâlâ taşrada, birini de taşradan dışarıklı mı sanıyorsun, öyleyse uzun zaman şairi Mehmet Taner'in söylediğine gönül ver: "İkinci onları birbirine kavuşturur."

Dertlerini birbirlerine ödünç vermek isteyenlere taşradan iyi ikinci mi bulunur? Tuhafiyeler ne güne duruyor? Onlar ikinci rüyalarıyla, gözü uykulu, gönlü açık, dopdoludur. Tuhafiye hayalhanemizdir. Aklımızın göğüsüdür. Kalbimizin cenneti ve gözlerimizin alfabesi.